



## Arrest

nr. 29 647 van 8 juli 2009  
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 9 mei 2005 het Rijk zijn binnengekomen, dienden op 10 mei 2005 een asielverzoek in.

1.2. Op 27 september 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienden tegen deze beslissingen elk een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal besliste op 7 november 2005 dat verder onderzoek van de asielaanvragen noodzakelijk was.

1.4. Verzoekers dienden, bij schrijven gedateerd op 30 mei 2007, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 19 februari 2008 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.6. Op 13 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.7. Bij arresten nrs. 17 047 en 17 048 van 10 oktober 2008 weigerde de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ging op 13 oktober 2008 over tot de intrekking van de "ongegronde beslissing" van 13 augustus 2008.

1.9. Op 14 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd bij arrest nummer 23 293 van 19 februari 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

1.10. Op 17 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

Deze beslissing, die verzoekers 25 maart 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"(...) in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

*Reden(en) :*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkenen sinds mei 2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, dat betrokkenen op zeer extensieve wijze blijk hebben gegeven van hun intentie om hun leven in België vorm te geven, dat zij een inburgeringscontract afgesloten hebben, dat zij cursussen Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden, dat zij een loopbaanoriëntatie volgden, dat zij hogere studies hebben gevolgd, dat zij ingeschreven zijn als werkzoekenden bij de VDAB, dat verzoekster deelneemt aan de door de VDAB aangeboden trajectbegeleiding, dat zij vrijwilligerswerk doet bij het Huis van het Nederlands en dat zij dus voluit deelnemen aan het maatschappelijke leven in hun leefomgeving, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.2008 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22.10.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten, hun op 29.10.2008 betekend. Betrokkenen dienden uiterlijk binnen de 15 dagen gevolg te geven aan het bevel, doch zij verkozen dit niet te doen en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 3 jaar en 5 maanden – doet geen situatie ontstaan*

waardoor betrokkenen aanspraak zouden kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hadden bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Deze procedure werd afgesloten op 13 januari 2009 (RvSt arrestnr. 3832).

Hun 'vrees voor vervolging' kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen die deze vrees kan bewijzen. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verklaringen van de toenmalig verantwoordelijke Minister Dewael waaraan betrokkenen refereren en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich hier niet op kunnen beroepen. Hun asielprocedure heeft immers slechts 3 jaar en 5 maanden geduurd en bijgevolg voldoen zij niet aan de criteria die door de Minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt, in dit geval 4 jaar). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien geen van beide kinderen tijdens de asielprocedure voldeden aan de criteria opgesteld door de hiërarchie. De advocaat van betrokkenen is echter de mening toegedaan dat 'de redelijke termijn is geschonden kan worden na een kortere periode dan de 3 of 4 jaar welke door de Minister zijn vooropgesteld'. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de criteria die door de Minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure) vaststaan en dienen gerespecteerd te worden zodoende dat wij in geen geval een uitzondering kunnen toestaan. Ook het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen iets meer dan 2 jaar nodig had om tot een beslissing te komen omtrent de grond van hun asielaanvraag kan niet aanvaard worden. Het feit dat er vertraging werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het beginsel van de onaantastbaarheid van definitief geworden administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, van de regels inzake de intrekking van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat een administratieve rechtshandeling van individuele strekking die rechten toekent maar kan worden ingetrokken door het bestuur dat de beslissing heeft genomen binnen de termijn waarbinnen een annulatieberoep werd ingesteld en indien een dergelijk beroep werd ingesteld tot aan het sluiten van de debatten. Zij stellen verder dat de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd ingediend, ontvankelijk werd verklaard te onderscheiden is van de beslissing waarbij in een later stadium een standpunt ingenomen wordt over de gegrondheid van de aanvraag. Tevens lichten zij toe dat het annulatieberoep dat zij instelden tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van

Migratie- en asielbeleid enkel gericht was tegen de beslissing die hen nadeel berokkende, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond werd afgewezen en niet tegen de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk verklaard werd. Zij besluiten dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid door alsnog, in de thans bestreden beslissing, over te gaan tot de intrekking van de beslissing inzake ontvankelijkheid, genomen op 13 augustus 2008 en bevestigd op 14 oktober 2008, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Verweerder betoogt dat de loutere verwijzing naar het beginsel van de onaantastbaarheid van definitief geworden administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen en naar de schending van de regels inzake de intrekking van de bestuurshandelingen niet kan beschouwd worden als een ontvankelijk middel, nu uit deze verwijzing niet blijkt welke rechtsregel men geschonden acht.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker op een duidelijke wijze verwijst naar de schending van een aantal rechtsbeginselen en op een duidelijke wijze toelicht waarom hij deze beginselen geschonden acht. Het gegeven dat slechts de schending van rechtsbeginselen en niet van wettelijke of reglementaire voorschriften wordt aangevoerd, leidt niet tot de vaststelling dat het middel onontvankelijk is. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State (RvS 19 oktober 1994, nr. 49 736) dient een middel ontleend aan de schending van de regels inzake de intrekking van de bestuurshandelingen zelfs beschouwd te worden als een middel dat de openbare orde raakt.

Verweerder werpt daarnaast op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 23 293 van 19 februari 2009 zowel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard als de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond werd verklaard heeft vernietigd en deze beslissingen dus geacht worden nooit getroffen te zijn geweest. Hij stelt derhalve niet gebonden te zijn door een vernietigde ontvankelijkheidsbeslissing en, weliswaar gebonden door de motieven van het arrest, over de discretionaire bevoegdheid te beschikken om een nieuwe beslissing te nemen.

Indien een vreemdeling een om machtiging tot verblijf aanvraagt op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid twee zaken te beoordelen. In eerste instantie dient hij te beslissen of de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan ingediend worden en dus ontvankelijk is en indien dit het geval is dient hij vervolgens te beslissen of er redenen zijn om de machtigingsaanvraag ook in te willigen. De Raad kan slechts vaststellen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 13 augustus 2008 besliste dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond was. Uit een schrijven van het bestuur van 13 oktober 2008 blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid overging tot de intrekking van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd (*de "ongegronde beslissing"*). Er is evenwel geen gegeven voorhanden waaruit zou kunnen afgeleid worden dat ook de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk verklaard werd zou zijn ingetrokken, zodat niet blijkt dat deze, los van de vraag of een dergelijke intrekking mogelijk was, niet door het bestuur uit het rechtsverkeer werd verwijderd. Verder staat vast dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 14 oktober 2008 nogmaals bevestigde dat de door verzoekers ingediende machtigingsaanvraag ontvankelijk was en hij daarnaast opnieuw, doch nu op andere motieven, besliste om deze aanvraag als ongegrond af te wijzen. Verzoekers stelden enkel tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het verzoekschrift dat werd neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de aangevochten beslissing immers omschreven als *"de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid dd. 14 oktober 2008 houdende weigering tot machtiging tot verblijf."* Verzoekers wijzen er bovendien terecht op dat een annulatieberoep tegen een beslissing waarbij het hen toegestaan werd de machtigingsaanvraag in België in te dienen geen kans op slagen zou hebben, aangezien zij geen belang hadden bij een dergelijke vordering. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 23 293 van 19 februari 2009 blijkt verder overduidelijk dat de ontvankelijkheid van de machtigingsaanvraag niet ter discussie stond. In het arrest wordt namelijk het volgende gesteld: *"Samen met de verzoekers stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat de verwijzing naar de duur van de asielprocedure beoordeeld werd in de ontvankelijkheidsfase en werd aanvaard. De verwerende partij erkent aldus in de bestreden beslissing dat de asielprocedure van verzoekers te lang heeft geduurd en dat het dus aan verzoekers toegelaten is om hun aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit*

*België.*” Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden in zijn stelling als zou uit het dispositief van het arrest van 19 februari 2009 dienen afgeleid te worden dat de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag ontvankelijk verklaard werd ook werd vernietigd. Een dergelijke interpretatie is niet in overeenstemming te brengen met het feit dat de Raad slechts een standpunt kan innemen binnen de begrenzings van het geschil dat door de partijen aanhangig werd gemaakt en dus niet ultra petita kan beslissen. De interpretatie van verweerder spoort verder ook geenszins met de overwegingen van het arrest, terwijl verweerder nochtans zelf voorhoudt dat het dictum van een vernietigingsarrest niet los kan gelezen worden van de overwegingen. Er dient trouwens te worden benadrukt dat, waar in de beslissing van het bestuur van 14 oktober 2008 gesteld wordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk is, dit niet meer kan zijn dan een loutere bevestiging van de eerdere beslissing van 13 augustus 2008, en een vernietiging van de beslissing van 14 oktober 2008 geen enkele invloed kan hebben op de eerdere beslissing van het bestuur om de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

De beslissing van 17 maart 2009 waarbij beslist werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren dient beschouwd te worden als een impliciete intrekking van de beslissing van 13 augustus 2008, die bevestigd werd op 14 oktober 2008. Een intrekking van een individuele rechtsverlenende bestuurshandeling is evenwel slechts mogelijk gedurende de termijn waarin een annulatieberoep kan ingesteld worden of indien een dergelijk beroep werd ingesteld tot de sluiting van de debatten. Indien een bestuur immers lukraak en onbeperkt in de tijd rechtsverlenende bestuurshandelingen zou kunnen intrekken zou de rechtszekerheid hierdoor op een onaanvaardbare wijze in het gedrang komen. Behoudens een andersluidende wettelijke regeling kan van de regel dat het bestuur slechts beperkt in de tijd kan overgaan tot de intrekking van een bestuurshandeling slechts afgeweken worden indien het bestuur dat de beslissing nam misleid werd of indien de beslissing door een dusdanige onregelmatigheid is aangetast dat het voor iedereen duidelijk is dat deze geen rechtsgevolgen kon hebben. In casu zijn deze uitzonderingsregels niet van toepassing. Derhalve dient te worden besloten dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de regels inzake de intrekking van bestuurshandelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,      wnd. voorzitter,  
                                 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,        griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK